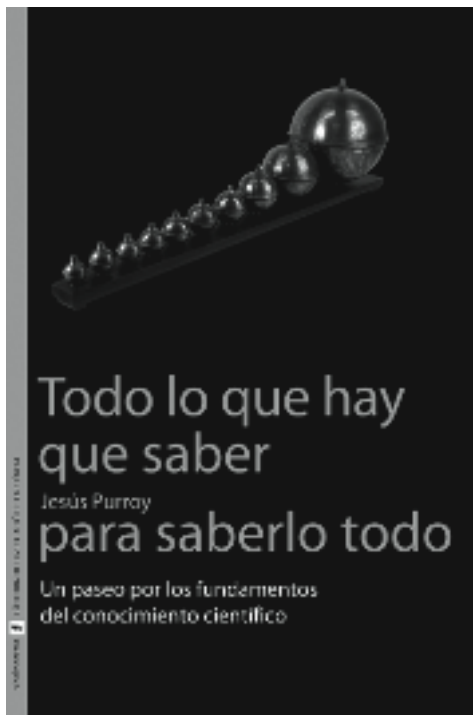

Un biòleg front als fonaments de la ciència

L'estudi de la metodologia i els fonaments de la ciència contemporània han estat tractats per un gran nombre d'autors de procedències acadèmiques ben diverses. Tanmateix, aquell interès no sempre s'ha traslladat al gran públic amb la intensitat que seria desitjable. Segons afirma Purroy, aquest és l'objectiu que persegueix aquest llibre.

TUDO LO QUE HAY QUE SABER PARA SABERLO TUDO

JESÚS PURROY

PREMI EUROPEU DE DIVULGACIÓ CIENTÍFICA ESTUDI GENERAL 2007

COL·LECCIÓ «SIN FRONTERAS»

154 PÀGINES / 978-84-370-7093-3 / 14 EUROS

PUV, VALÈNCIA, 2008

Amb *Todo lo que hay que saber para saberlo todo*, el biòleg Jesús Purroy fa la seua aportació per apropar el gran públic a aquella concepció de la ciència que impera entre els professionals de les ciències naturals. Aquest llibre pren com a punt de partida la idea que la ciència és l'únic tipus de coneixement racional i, així, tracta de donar al lector algunes claus que li permetrien comprendre com funciona aquest tipus de coneixement. Purroy destaca la dificultat per donar una definició precisa d'allò que és ciència i opta per plantejar allò que, en la seua opinió, no hauria de ser considerat un coneixement científic. D'aquesta manera, al llarg del text va construir les fronteres disciplinàries que haurien de delimitar allò que cauria dins el coneixement científic i allò que hom hauria de considerar pseudociència, religió o altres tipus de sabers.

En el seu recorregut pels fonaments de la ciència, Purroy destaca, entre altres qüestions: les particularitats de l'explicació científica; la centralitat de la falsació d'hipòtesis dins el mètode científic; el caràcter únic del debat científic; la regulació ètica de les pràctiques científiques i les característiques fonamentals de la comunicació en ciència. Totes aquestes qüestions les tracta per incloure tota una sèrie de consells que el lector hauria de tenir presents per identificar allò que és, en l'opinió de l'autor, un coneixement científic. Uns consells a través dels quals l'autor aprofita per a emprar un estil més directe que l'apropa al lector i que fa el text de més fàcil lectura.

D'altra banda, s'hi identifica, de manera implícita, una separació entre la «bona ciència» i allò que podríem considerar «mala ciència». En aquest sentit, l'autor planteja que la història de la ciència inclou tota una sèrie d'episodis protagonitzats per investigadors que, en les seues investigacions, hi feren prevaldre els seus interessos polítics, socials o econòmics per acabar practicant una mala ciència. Tanmateix, en contraposició a aquesta última, hi hauria una ciència que funcionaria al marge de qualsevol tipus de condicionant de caire social o cultural; sempre moguda per la vo-

luntat de conèixer més sobre el funcionament d'aquest món en el qual vivim. Amb aquest tipus de raonament, tot i que l'autor diu defugir la idealització de la ciència, es reforça aquesta visió mítica i positivista d'una ciència que sempre tendiria cap a un progrés lineal o exponencial, que podria funcionar al marge dels condicionants polítics, socials, culturals i econòmics i que, per descomptat, constituïria un tipus de coneixement diferent als altres i, sobretot, superior. D'aquesta manera, ens trobem amb un text altament ideològic que s'alinea amb un tipus de pensament que oscil·la entre els postulats popperians i kuhnians. Un tipus de pensament, d'altra banda, que encara avui preval entre els professionals de les ciències naturals. El llibre de Purroy resulta valuós per a apropar-nos a aquests darrers professionals. Tanmateix, la lectura del llibre encara resultaria més gratificant si anés acompanyada de la d'altres estudis més documentats, com ara els del clàssic Ludwik Fleck o els més recents de Steven Shapin, Bruno Latour, Harry Collins o Trevor Pinch.

□ *Ximo Guillem-Llobat*
Letres Valencianes, n° 25